

(reportáž z únorové Krychle)

Než začnu psát o tom, co se dělo na únorové Krychli ve čtvrtek 23. února v Balbínově poetické hospůdce, dovoluji mi pár slov o sobotě 18. února. Ten den, tedy v sobotu odpoledne, se uskutečnila ve stejných prostorách premiéra dokumentárního filmu režiséra **Franty Vlčka** a kameramana

Vládi Mikulce

, složeného ze vzpomínek na nedávného jubilanta

Milana Jablonského

. Franta Vlček věnoval na lednové Krychli Milanovi Jablonskému výsledek natáčení v rozsahu přibližně šesti hodin. Nebývá zvykem, aby obdarovaný, jemuž byl film pořízený na DVD věnován, film následně sestříhal. Jenže Milan Jablonský to umí a podařilo se mu vytvořit ze surového materiálu třídičný tříhodinový dokument. Dokument byl doplněn řadou fotografií, titulky a několika písněmi. Kdo film neviděl a chtěl by se s ním seznámit, může se dohodnout s režisérem Frantou Vlčkem a za lidovou cenu 60 korun tři DVD získat. Pokud by v budoucnu chtěl někdo vytvořit podobný dokument o folku a country jako před několik lety Jiří Vondrák, neměl by vzpomínky na Krychli, Jistebnici, hraní v Rokoku a na Klub v Polské vynechat. Tváře a události ve filmu zobrazené jsou kusem kulturních dějin.

Ve čtvrtek 23. února patřila Balbínka písničkáři **Vladimíru Dobešovi** a jeho hostům. Přiznám se, že znám pouze slavnějšího jmenovce Pavla Dobeše a s Vladimírem jsem se sešel poprvé. Vladimír Dobeš žije se ženou a se svými čtyřmi dětmi

Karel Diepold na prknech která znamenají Balbínku

foto: Tomáš Pohl ©

Kovárech blízko Budče. Jeho koníčkem i povoláním je ekologie. Ve zmíněném dokumentu působil Vladimír Dobeš dojmem dobře oblečeného úspěšného podnikatele, který domlouvá po mobilu dobrý byznys. Ve čtvrtek však neseděl na malém pódiu byznysmen v kravatě, ale vysoký štíhlý sympaťák s vysokým čelem. Na začátku Vladimír sdělil publiku, tentokrát nepříliš početnému, že dlouho nehrál a poděkoval těm, kteří podepsali petici za zákaz stavby přemostění přes Budečské údolí, za podporu. Ten kus hezké přírody znám moc dobře z cest na kole a byl jsem rád, když Vladimír oznámil, že přemostění nebude. Při zvukovce, kde Vladimír

konzultoval s prvními diváky hlasitost a slyšitelnost, slíbil jako první píseň z repertoáru Led Zepellin, kterou otextoval. Přiznám se, že při poslechu lyrických mertovských textových pasáží beze stopy jakékoli nápodoby, bych původ v hard rocku nehledal. Vladimír pak oznámil ekologickou sérii a začal písní *Chtěl bych*. V textu písně se zpívá o probuzení uprostřed louky, o buzení sluncem. Jenže nejde o obvyklá slovní klíšé, nad ta je textová část Vladimíra Dobeše povznesena. Je to nepředstírané, nehrané a opravdové vyznání. V písni

Na vrcholu řetězce

Vladimír představil svou vizi, kdy kanibalové odmítnou sníst oběť z ekologicky ohrožené země, neboť vědí, že takováto potravina obsahuje celou škálu škodlivých prvků, které Vladimírov text poctivě vypočítal. V další písni zavzpomínal Vladimír s pohledem na Cimburu sedícího v rohu pod mlýnky na Klub v Polské. Zazněla píseň na melodii Hudsonských šífů s refrénem "feta mi dej" z doby, kdy drogová závislost na našem území byla v počátečním stádiu. I tuto píseň zařadil Vladimír mezi intoxikované. Poslední píseň byla věnována zmíněnému krásnému Budečskému údolí.

Prvním hostem byl písničkář z Liberce **Karel Diepold**. Karel, naprosto nenápadný obrýlený muž středního věku a střední postavy, usedl na židli a sdělil všem, že dodělává CD s Karlem Plíhalem. Jenže desky Karla Plíhala jsou dlouhodobou záležitostí. Karel Diepold seznámil přítomné s tím, že napřed neměl na natáčení čas Karel Plíhal, neboť řadu let připravoval desku Nebe počká, a když byla dokončena, nemá čas druhý Karel. Chce to ale trpělivost a věřím, že se vyplatí stejně, jako u desky Karla Plíhala věnované Josefu Kainarovi. Karel Diepold je například součástí projektu Festival osamělých písničkářů, který se čas od času konal v Malostranské besedě. Především je však Karel Diepold, stejně jako Vladimír Dobeš, důkazem, že písničkáři mají 16 let po listopadu 1989 stále co říci. Svá vystoupení nesoustředí jen na vzpomínky na boj se ztraceným nepřítelem, který měl být podle písně Jiřího Dědečka vrácen. Lidská hloupost, opojení penězi a mocí, přezíravý vztah k lidem a životnímu prostředí, povrchnost a sebestřednost, to jsou současné a bohužel i budoucí zdroje inspirace. Jenže u písničkářů nejde jen o protest a boj na notových linkách a v textech. Písničkářství nahrazuje řadě mladých lidí samostatné čtení poezie a v řadě případů lidi ke čtení, ale i ke psaní poezie dovede. Karel Diepold začal písní

Dnes

opouštím přístav

od Toma Waitse (v originálu Shiver me Timbers), která se objevila i na desce Jana Spáleného Má vina. Poté přidal ještě devět písní. Strídal krásné křehké melodie s písněmi rozechvívajícími bránice. V

Koledě

si připomněl Karel Diepold své vystoupení v Telči s Karlem Plíhalem i Zuzanu Navarovou, která měla tuto písničku ráda. V písni

Metoděj

si Karel zavzpomínal na dalšího Karla - Kryla, který ji hrál i na Svobodné Evropě a miloval ji. Velmi svérázná byla interpretace písně

Jarní

z padesátých let, z níž mi z dětství zůstala vzpomínka na verš: "

Až se budu vracet odpoledne z práce, fialky ti koupím na rohu

." Karel Diepold, zejména svým pojetím refrénu Ajajaj, znějícím jako křik umírajícího, zdůraznil v

podstatě celou zhovadilost jásavého optimismu oné doby. Zaujaly mě křehké melodie a verše jako: "

Až někde za krajinou spánku, až někde za pohořím snů, najdu svou tajnou schránku, a už ti neuteču, ani neuhnu?"

V přídávku zazněla píseň

Povzdech předsedy JZD Zdar

, kterou na koncertech přidává rovněž Wabi Daněk, ale jméno JZD přebásnil na Žďár. Případné autorskoprávní problémy se Wabi pokusil řešit panákem. Příběh o dostatku hovězího v době vzniku skladby, kdy den mnoha žen začínal frontou na bůček, byl v dané oblasti řešen rychlým kontaktem vlaku se stádem krav. Na kolejích prý nebyla rosa, ale kusy svíčkové. Karel Diepold se omluvil, poděkoval za potlesk a s poukazem na bolavá záda a delší cestu domů, odešel. Zůstala po něm nádherná atmosféra plná smíchu spojeného se smutkem, stopy jeho krásných písní.

Jako druhý host po přestávce vystoupil **Franta Vlček**. K mé velké radosti zazněla dlouho neslyšená *Houbařská* a další mé oblíbené

(ale které u Františka nejsou)

Promiňte mi

a

Moje sestra Hela

. Po Františkovi Vlčkovi se na jevišti vrátil Vladimír Dobeš. Pokud jsem dobře počítal, zazpíval ještě asi dalších devět písní. Stejně jako u Karla Diepolda se střídal humor s lyrikou. Dojala mě píseň, kterou Vladimír složil své ženě před narozením prvního dítěte. Vrátil jsem se o dvacetpět let zpět, kdy jsem cítil to samé před narozením své první dcery, jen mi nebylo dáno své pocity tak hezky vyjádřit. Na dobu po vojně vzpomněl Vladimír písní o dálkovém ovladači televizoru, kdy v rockovém rytmu sdělil, že je vlastně jedno, na jaký program se přepne. V písni

Soutěžní

zněly opět ty dlouhé krásné mertovské rýmy hledající někoho, kdo nechce vyhrát.

Vyvrcholením večera, hrozícím protržením bránice, byla bluesová improvizace na text článku v Magazínu MF Dnes na téma: "

Obezita je nemoc, obraťte se na lékaře

." Vladimír vzpomněl na bluesování na téma obsahu Cimburova občanského průkazu, kde jej zaujaly především dlouhé textové pasáže s razítky zaměstnavatelů. Dnešní osobní eurodoklady bohužel takovou improvizaci svou strohostí znemožňují. Pak už jen stručné přídávky

Bavorov

a

Obavy

a krásný večer byl u konce.

Ten večer byl jiný než ty předešlé, ale byl důkazem, že dobří písničkáři dokáží přivést publikum do stavu, kdy nedokáže sledovat hodinky a ani mu nedojde, že plánovaný konec o desáté večer už dávno uplynul.

Obezita je nemoc, obraťte se na lékaře

Napsal uživatel Tomáš Pohl

Čtvrtek, 02 Březen 2006 04:00

Tak zase příště. Dramaturgii a režii má **Michal Knébl**. Znalci a příznivci tohoto umělce další komentář nepotřebují. Vy, kteří jste Michala ještě neviděli, přijďte. Nebudete litovat.